

АЙЗЪК АЗИМОВ ОТТАМ, КЪДЕТО ИМА ВОДА

Превод от английски: [Неизвестен], 1967

chitanka.info

Ние никога няма да отидем в далечния Космос. Но не само това, никога обитатели от други светове няма да посетят нашата планета — т.е. вече никога.

Сега ще обясня по-подробно.

За това недоразумение е виновен Барт Камерон и следователно вие трябва да узнаете що за човек е Барт. Той е шериф на Твин Галч, щат Айдахо, а аз съм негов помощник. Барт Камерон е нервен човек и особено лесно избухва, когато трябва да пресмята своя подоходен данък. А знаете ли, освен че е шериф, той има още лавка, съпритежател е на овцевъдно ранчо, получава пенсия като инвалид от войната (повредено е коляното му) и има още и някои други доходи. И разбира се, не му е лесно да пресметне колко данък следва да плати.

Всичко би било много лесно, ако само позволеше на данъчния инспектор да му помогне при тези пресмятания. Но Барт иска да направи всичко сам и в крайна сметка става съвсем невменяем. Когато дойде 14 април по-добре да стоиш по-далеч от него.

И откъде се случи пък тази летяща чиния да се приземи тук именно на 14 април 1956 година!

Аз видях как се приземи. Седях в кабинета на шерифа, като се бях облегал със стола на стената и гледах през прозореца звездите.

Отначало чинията ми се стори падаща звезда. Но след това светещата ивица се разшири, раздвои се и се превърна в нещо подобно на избухване от ракетен двигател. Чинията се приземи леко и съвсем безшумно.

От чинията излязоха двама. Аз изгубих и ума и дума и се вцепених.

А Камерон? Той не си повдигна и очите. Чу се почукване на незатворена врата. Тя се отвори и влязоха двамата от летящата чиния. Ако аз не бях видял как се приземиха wśród храстите, бих ги приел за пристигнали от големия град: тъмносиви костюми, бели ризи, бледожълти връзки, а обувките и шапките черни. Те самите бяха мургави с черни къдрави коси и кафяви очи. Видът им беше много сериозен.

Дяволска работа, здравата се изплаших!

А Камерон само погледна под око към вратата, когато се отвори и се намръщи.

— С какво мога да ви бъда полезен, момчета? — запита той, като почукваше с ръка по книжата, за да покаже колко е зает.

Единият от двамата пристъпи напред и каза:

— Дълго време ние наблюдавахме вашите сродници.

Той старателно отделяше всяка дума.

— Моите сродници? — запита Камерон. — Ние сме само двама — аз и жена ми. Какво е направила тя?

Онзи продължаваше.

— Ние избрахме за пръв контакт това място, защото то е достатъчно отдалечено и тихо. Ние знаем, че Вие сте тукашният ръководител.

— Аз съм шериф, ако имате това пред вид, така че, хайде — какво има?

— Ние старателно изкопирахме как вие се обличате и даже вашата външност.

— Значи според вас аз се обличам така? — Камерон чак сега забеляза какви са им костюмите.

— Ние искаме да кажем, че така се облича вашата господстваща обществена класа. Освен това ние изучихме вашия език.

Изглежда, че Камерон най-после се досети.

— Значи вие сте чужденци? — каза той.

Камерон не обичаше твърде много чужденците, понеже се беше срещал с тях само докато служеше в армията, но той винаги се беше старал да бъде безпристрастен.

Човекът от летящата чиния каза:

— Чужденци? О, да. Ние сме оттам, където има много вода, — по вашему ние сме венерианци.

Аз едвам бях събрал кураж, за да мигна, но веднага отново се вцепених. Аз бях видял летящата чиния. Видях как тя се приземи. Аз не можех да не повярвам! Тези хора — или тези същества — бяха долетели от Венера!

Но Камерон остана напълно спокоен. Той каза:

— Добре. Вие сте във Съединените Щати на Америка. Аз съм на вашите услуги. С какво мога да ви услужа?

— Ние бихме искали незабавно да се свържете с ръководните дейци на вашите Съединени американски щати, както ги наричате, за

да дойдат тук на съвещание, което има за цел присъединяването на вашия народ към нашата велика организация.

Камерон бавно почервения.

— Значи присъединение на нашия народ към вашата организация! А ние и без това вече сме членове на ООН и бог знае на какви още. И аз значи, съм длъжен да накарам да дойде тук президентът? В тази минута? В Твин Галч! Да му кажа да побърза?

Той ме погледна, като че ли очакваше да види на лицето ми усмивка. Но аз бях в такова състояние, че и да издърпах стола под мене, нямаше да мога да падна.

Човекът от летищата чиния отвърна:

— Да, протакането е нежелателно.

— А конгресът също ли ви е нужен? А върховният съд?

— В случай, че те биха могли да помогнат, шериф.

И тогава Камерон избухна. Той удари с юмрук по книгата си и започна да крещи:

— Слушайте какво, вие не можете да ми помогнете и аз нямам време да се разправам с разни всезнайковци, на които им е хрумвало да се явяват тука, а при това още и чужденци. И ако вие веднага не се махнете от тука, аз ще ви арестувам за нарушение на обществените порядки и никога няма да ви пусна!

— Вие искате да си отидем? — запита човекът от Венера.

— И то веднага! Пръждосвайте се там, откъдето сте дошли и не се връщайте! Аз не желая да ви виждам тук, и никой тук не желае да ви види.

Двамата се спогледаха — и лицата им някак странно потрепваха. След това този които говореше досега, произнесе:

— Аз виждам във Вашия мозък, че Вие наистина желаете, и много силно, да ви оставим на спокойствие. Ние не натрапваме себе си и своята организация там, където не искат да имат работа с нас или с нея. Не искаме да ви се натрапваме насила и ще отлетим. Повече няма да се върнем. Ние ще обградим вашия свят с предупреждаващи сигнали. Тук повече никой няма да ви посети, а вие никога няма да можете да напуснете своята планета.

Камерон каза:

— Слушайте, мистър, омръзна ми тая дрънканица! Броя до три...

Те се обърнаха и излезнаха, а аз пък знаех, че думите им са чиста истина. Аз знаех, че около Земята ще бъде направено нещо като ограда и ние ще бъдем затворени вътре и няма да можем да излизаме, и никой няма да може да влиза...

И щом като те излезнаха гласът ми веднага се върна — много късно!

Аз се разкрещях:

— Камерон, за бога, ами те са от Космоса! Защо ги изгони?

— От Космоса? — той се втренчи в мене.

— Виж! — развиках се аз. Не зная как ми се удаде това — той е по-тежък от мен — но аз го хванах за яката и го помъкнах към прозореца така, че всички копчета на ризата му до едно се скъсаха. От учудване той даже и не се съпротивляваше, а когато се опомни и искаше да ме удари, той забеляза какво става зад прозореца и веднага дъхът му спря.

Двамата седнаха в летящата чиния. Чинията стоеше там, голяма, кръгла, блестяща и мощна. След това излетя. Тя се издигна леко, като перце. Едната ѝ страна засвети с червеникаво-оранжево сияние, което ставаше все по-ярко, а самият въздушен кораб все по-малък, докато отново не се превърна в падаща звезда, бавно изгасваща в далечината.

И тогава аз казах:

— Шерифе, защо ги прогони? Действително им беше необходимо да се срещнат с Президента. Сега те повече няма да се върнат.

— Те казаха, че са чужденци, а и самите те приличаха на италианци. Е, и аз помислих, че са италианци.

— Защо италианци? Те казаха че са венерианци. Аз ги чух — така казаха.

— Венерианци? — той опули очи.

— Да, те го казаха. Те казаха, че са дошли от такова място, където има много вода. А на Венера има доста много вода.

Той прошепна:

— Венерианци! А когато те заговориха за това място, където има много вода, аз реших, че са венецианци!

Публикувано в списание „Авиация и космонавтика“, брой 7/1967

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.